

## Beeldhouwwedstrijd

‘Een tweeling is geboren!’, roept Hermes, de boodschapper van de goden. Het nieuws verspreidt zich snel over de Olympus. Iedereen juicht en is vol nieuwsgierigheid. Ondertussen in het paleis kijken de ouders, Afrodite en Zeus, zielsgelukkig naar hun dochters. ‘Hoe zullen we hen noemen?’, vraagt Zeus aan Afrodite. ‘Clarabella, Carolina, Zeusa Junior?’ Afrodite schudt bij alledrie de namen heftig haar hoofd. ‘De namen moeten mooi zijn’, zegt Afrodite vastbesloten. De beledigde Zeus zegt daarop: ‘We kunnen ze naar mijn overoverovergrootoma’s noemen, Peleponeia en Cliamache.’ Toen Afrodite die namen hoorde, was ze meteen verkocht. ‘Ja! Zo noemen we ze.’ Zo gezegd zo gedaan.

Peleponeia en Cliamache groeien op op de Olympus. Ze leren lezen, schrijven, rekenen en zwemmen op de Olympusschool samen met de andere godenkindertjes. Er wordt al snel duidelijk dat de twee meisjes veel met elkaar gemeen hebben, maar ook veel van elkaar verschillen. Ze hebben hun gevoel voor humor gemeen. Ze plagen graag samen stiekem de goden. Ze hadden bijvoorbeeld de pijlen van Eros verstopt onder de stoel van Athena. Toen zij ging zitten, prikte ze zich aan de pijl, en sindsdien is ze hopeloos verliefd op Eros. Toen Zeus hier achterkwam, was hij eerst heel boos, maar later moest hij er ook hard om lachen.

Echter een verschil tussen de tweelingzussen is dat Peleponeia een artistieke geest heeft maar ook zeer verlegen is, terwijl Cliamache houdt van sporten en beweging en graag op de voorgrond treedt.

Als de jaren verstrijken en de tweeling in de puberteit komt, heeft Zeus een geweldig idee. Hij bespreekt het met Hera, die meteen instemt.

*Korte tijd later...*

‘Komt dat zien, komt dat zien!’ Op de agora hoort men de omroeper Odysseus, die bekend staat om zijn vertelkunst. ‘Er komt een beeldhouwwedstrijd, waar iedereen aan mee mag doen! Er zijn geen regels of instructies. De winnaar van het mooiste beeldhouwwerk, krijgt het schiereiland dichtbij Griekenland cadeau.’ Het publiek wordt rumoerig, want ja, wie wil nou geen stuk land. Hefaistos pakt meteen zijn gereedschap en een stuk steen en begint met hakken. Dionysos drinkt eerst nog even zijn wijnfles leeg en denkt: die prijs kan nog wel even wachten. En Poseidon, ook bekend met het nieuws diep in de zee, roept al zijn visjes bij elkaar en zegt: ‘Zoek alle oceanen af voor bruikbare onderdelen voor het beeldhouwwerk. Dat stuk land is van mij! Muhtatatah!’ Daarna zegt hij apart tegen de poetsgarnalen: ‘Het schoonpoetsen van de materialen is jullie werk. Het moet glimmen! Iemand die zijn werk niet goed doet, eindigt op mijn bord. Want jullie weten allemaal: mijn lievelingseten zijn verse, levende, krioelende poetsgarnaaltjes. Laat dit een waarschuwing zijn!’

*Weer boven water...*

‘Pel\*, ga jij ook meedoen?’ vraagt Cliamache. Peleponeia twijfelt, want ze weet niet of ze het durft. Wat als iedereen haar uitlacht? ‘Ik weet niet. Ik denk niet dat ik durf’, zegt Peleponeia verlegen. ‘Gekkie, jij bent de beste van alle kunstenaars in heel de wereld, Godenwereld en onze burenen, de Marsmannetjeswereld. De enige die dat stuk land verdient, ben jij!’ Peleponeia, zeer gevleid door de complimenten, twijfelt nog steeds, maar uiteindelijk haalt Cliamache haar over.

Ze gaan samen naar het schuurtje achter de wolk van Zeus, want daar heeft hij al zijn gereedschap. Tussen de godenpostzegels en nectardoppen vinden ze handig materiaal en gaan ze aan de slag. Cliamache begint meteen met hakken, terwijl Peleponeia geen idee heeft wat ze moet maken. Ze gaat op haar gevoel af en hakt een beetje hier, beetje daar totdat ze op een idee komt. Ze gaat een vogel maken die niet durft te vliegen en zijn vleugels niet durft uit te slaan. Ze zijn dagen en weken bezig met hakken, en elke dag begint het beeld er meer op te lijken.

*Op de dag van de prijsuitreiking...*

‘Oooo, ik ben zo zenuwachtig!’, zegt Demeter met een aar in haar hand voor geluk. Ares, zelfingenomen als altijd, zegt: ‘Ach, stel je niet zo aan. Iedereen weet toch al dat ik ga winnen. Net zoals ik altijd win op het slagveld.’ Artemis, die voor hun staat, draait zich om, rolt met haar ogen en zegt tegen Ares dat hij stil moet zijn omdat Zeus elk moment kan gaan spreken. ‘Welkom, allen. Fijn dat jullie hier allemaal op de agora zijn. In het speciaal ook Poseidon en zijn dochter Ariël die helemaal te staart hierheen zijn komen zwemmen. Ik heb allemaal mooie beeldhouwwerken gezien, en vond het ook moeilijk om te beslissen maar het is me uiteindelijk gelukt.’ Zeus schraapt zijn keel en er begint tromgeroffel: ‘Op de derde plaats is geëindigd..... Sannemache!’ Iemand in het publiek slaakt een gil en spurt naar het podium. Daar krijgt ze een mooie bos bloemen, en een kus op de wang van Zeus. Hera ziet er erg jaloers uit, maar Zeus gaat verder met zijn speech: ‘Op de tweede plek is geëindigd..... Poseidon!’ ‘Alle-Sumatraanse-tijgers-op-een-stokje!’ scheldt Poseidon. ‘Ik wil eerste zijn!’ Het publiek is er helemaal stil van, maar Ariël verbreekt de stilte: ‘Niet zo negatief, papsie. Ga je prijs halen. Ik ben vissetrots op je!’ Op het gezicht van Poseidon verschijnt een glimlach en hij haalt met zijn drietand in de hand de zeebloemen op. Het publiek klapt hard. De trommels klinken nu harder en Zeus schraapt zijn keel. ‘Op de eerste plek is geëindigd, die het schiereiland tot haar/zijn beschikking krijgt..... Peleponeia!’ Een oorverdovend lawaai breekt uit en Peleponeia’s blijdschap kan niet stuk. Ze gaat naar voren op het podium en haar beeldhouwwerk wordt ook naar het podium gehaald: een vogel met onuitgeslagen vleugels. Dan gebeurt er een wonder. De vogel slaat zijn vleugels uit, als een vlinder die zijn vleugels ontplooit.

*Honderden jaren later...*

De mensen weten nog steeds dat Peleponeia heeft bestaan en dat ze die wedstrijd heeft gewonnen. Het schiereiland dat ze had gekregen, is naar haar vernoemd en heet hedendaags: de Peleponessos. De hoofdstad, Cliaïro, is naar haar tweelingzus genoemd. Het beeldhouwwerk staat in het Cliaïrische museum en is wereldberoemd.

Janna Dijkstra, 2G1

\*Pel = afkorting van Peleponeia